

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 25 грудня 1986 року

№ 154 (3817).

Ціна 2 коп.

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

комсомольсько-молодіжного колективу магазину № 11 «Мелодія»
Кіровоградського міського об'єднання «Промтовари»
(керівник В. А. ПАРФЕНТЬЄВ, групкомсорт Ю. ШУЛЯЄВА).

Ідучи назустріч XX з'їзду ВЛКСМ і XXV з'їзду ЛКСМУ, КМК магазину бере на себе такі зобов'язання на 1987 рік:

- річний план товарообігу виконати достроково, до 1 грудня 1987 року. Продати понад план товарів на суму 250 тисяч карбованців;
- до дня відкриття XX з'їзду ВЛКСМ виконати план товарообігу 4-х місяців;
- на честь 117-ї річниці з дня народження В. І. Леніна продати додатково товарів на суму 105 тисяч карбованців;

- план 2-х років п'ятирічки виконати до 70-річчя Великого Жовтня;
- увесь приріст товарообігу забезпечити без збільшення чисельності працюючих, за рахунок зростання продуктивності праці;
- не допускати завищення товарних запасів понад норму;
- зекономити витрати електроенергії на 5 процентів проти встановленого ліміту;
- забезпечити 100-процентне збереження товарно-матеріальних цінностей в магазині;

- з метою недопущення в торговельні зали неякісних товарів, забезпечити 100-процентну перевірку товарів за якістю;
- забезпечити покупцям не менше 10 видів додаткових послуг;
- відпрацювати в підшефному колгоспі 36 людоднів;
- не допускати перебоїв з постачанням товарів об'єктові групи;
- підвищити культуру торговельного обслуговування за рахунок зростання продуктивності праці, навчання в школі торговельної майстерності;
- боротися за присвоєння магазину звання колективу зразкової торгівлі.

ВИКЛИКАЄМО НА СОЦІАЛІСТИЧНЕ ЗМАГАННЯ КОЛЕКТИВ МАГАЗИНУ № 10 КІРОВОГРАДСЬКОГО МІСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ «ПРОМТОВАРИ».

СОЦІАЛІСТИЧНІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ОБГОВОРЕНІ І ПРИЙНЯТІ НА ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРАХ КОЛЕКТИВУ.

НА ТРИБУНУ ОБЛАСНОЇ
КОМСОМЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Наш КМК не розпадеться!

Сьогодні я згадую ті дні, коли було створено наш комсомольсько-молодіжний колектив доярів — перший у районі. То було в грудні 1985-го. Домашні, зокрема, жінка і теща (доярки) остаточно розвіяли мої сумніви — і став доярем. Зі мною пішов працювати електрик Вітя Чорний. Згодом у колектив влився і Юрко Кремса, механізатор. Підмінним згодом став водій Сашко Сверчков.

Не обійшлося, звичайно, без труднощів. Керівники сирсєбних підрозділів, де ми раніше працювали, ніяк не хотіли відпускати нас: сутужно з кадрами. Та ми знайшли підтримку партійної і комсомольської організації.

Перші місяці роботи — місяці нелегких буднів професійного освоєння справи. У мене було дещо побільше досвіду, тому загальні моменти справ швидко перестали бути секретом для всіх. А от тонкощі... Жінка моя працює в сусідньому приміщенні, і попервах ми там були частими гостями. В які години і чому корови доять — найкраще? Який найоптимальніший раціон їдівлі?

На всі ці запитання ми могли відповісти вже через тиждень-другий. І успіхи не забарилися. Січень, лютий, а потім настав щасливий березень. Ми добились 16-кілограмових надойв молока від корови! Пішли в тінь найприскіпливіші скептики, по-серйозному зацікавилися нашою роботою доярки ферми. Хлопці виявили мені високе довіря, обравши керівником і групкомсоргом колективу.

Активну допомогу виявляв нам попервах і комітет комсомолу. До речі, він клопотав перед правлінням колгоспу, райкомом комсомолу про створення КМК. Потім саме з активною допомогою комітету вдалося обладнати кімнату відпочинку, яка незабаром була визнана кращою по фермі. На суботниках і ми, доярки, і комсомольські активісти були поруч — на фермі.

Словом, ми досягли успіхів, які навіть самі розцінили як несподівані. Хоча розуміли: за ними — нелегка праця, ентузіазм, підкріплюваний допомогою ширшої зацікавленості в тому, щоб ми існували як КМК, працювали, як належить КМК — з високими результатами.

Грім не гримнув несподівано. У квітні та травні ми ще мали щодоби по 14 кілограмів молока від корови, в червні — 10. А ось в липні — лише 6. З того часу наші показники по надоях ліхотили. Нині, в грудні, маємо по 5 кілограмів молока від корови.

Що ж трапилось? Є тут і причини, так би мовити, об'єктивні. Кажу «так би мовити», бо до кінця вважати їх об'єктивними не можна. В кінці травня корів перевели на літньо-табірне утримання, водночас — на дворазове доїння. «Дворазівка» себе не виправдала: надой зменшилися майже вдвічі. Погіршилась і кормова база. Влітку затрамбували вогке сіно (якже, плани), і нині верхній шар його непридатний для годівництва. Чи знали про це голова колгоспу, спеціалісти? Заперечно. Та своєчасних заходів не ажили. Обійдеться якось, аби прожити, думали... І ось маємо.

Поступово усе рідше ми бачили комсомольських комітетчиків, а їхнього нового ватажка Наталку Груніну на фермі ще й разу не було. А ми звертались за допомогою — і до них, і до «проектористів». Марно.

Якщо ж говорити про загальний результат, то він ніби й непоганий: за 8 місяців надано по 2600 кілограмів молока від кожної корови. Але ж ми обіцяли: на 1987 рік візьмемо соцзобов'язання надати по 4000 кілограмів молока від корови. Сьогодні, коли настала пора переходити від слів до діла, про це неможливо говорити.

Приміщення ферми, яке вже давно збираються реконструювати, застарілої конструкції. Механізація теж допотопна — вила та підвода. Але, якщо відверто, то ручна праця нас, молодих і міцних хлопців, не лякає. Інша річ — приміщення. Його, правда, почали ремонтувати, та незабаром припинили. Більше того, під час ремонту наших корів перевели в сусідній блок. Кількість поголів'я тут збільшилась удвічі, а корови продовжували роздавати по старому раціону: на сто корів. Надой впали щодоби на 160 кілограмів. Ми звертались з цього приводу і до завідувачої фермою, і до секретаря парткому колгоспу, але крім запевнень: «Розберемось!» нічого не почули. Та, зрештою, ніхто так і не «розібрався». Можливо, нам зміг би допомогти голова колгоспу, але за рік роботи на фермі ми його так і не бачили.

Соцзмагання на фермі, справжнього соцзмагання, ніхто не організує. Відсутні і моральні стимули. Ще на початку року райком комсомолу обіцяв придбати нам магніфон. Говорять, обіцяного три поки чекають. Що ж, почекаємо. А поки що ми придбали старенький телевізор.

Непокоїть нас, доярів, і те, що цього року жоден випускник школи не поповнив ряди тваринників. В цьому бачу прорахунки в роботі комітету комсомолу. Є, думаю, резон організувати зустрічі школярів — не тільки з головними спеціалістами, а й з нами, рядовими виробничниками. Впевнений: наш приклад зацікавить і дівчат, і хлопців.

Вважаю, що допомога колгоспного комітету комсомолу недостатня, малоефективна. Настав час, коли повинен рішуче втрутитися райком комсомолу. Про це я говорив недавно, виступаючи на районній звітно-виборній комсомольській конференції.

Не хотілось б, щоб сказане мною сьогодні, сприйняли як нашу повну безпомічність. Все, що від нас залежатиме в плані збільшення надойв молока, поліпшення умов праці на фермі, ми будемо робити. Будь-що, а КМК доярів треба зберегти. Ми віримо в кращі часи. Коли знову надой будуть вагомими. І для цього зробимо все.

В. ФИЛИМОНОВ,
групкомсорт КМК доярів молочно-товарної ферми колгоспу імені Леніна, делегат обласної комсомольської конференції.
Онуфріївський район.

ТРУДОВИЙ РИТМ П'ЯТИРІЧКИ

І так — щоб надалі

У районі триває соціалістичне змагання, організоване назустріч наступному комсомольському форуму. Добре те, що комсомольці і молодь, які заявляють про себе ударною працею і відчутними результатами, згодом підтверджують своє прагнення зробити свій справжній дарунок XX з'їзду ВЛКСМ. Серед них, зокрема, і комсомольсько-молодіжний колектив об'єднання «Райсільгоспхімії». За цим колективом міцно закріпилася добра слава сумлінних трудівників. Тут заслуга й керівника КМК Петра Ларіонова, і групкомсорга Володимира Неделінова. Члени молодіжної бригади

вірають у те, що актив дійсно турбується не лише про виконання планів, а й про мікроклімат колективу.

Як наслідок цього — високі темпи роботи молодих виробничників: практично щомісяця вони рапортують про перевиконання поставлених перед ними завдань. Спосереднім лідером, прикладом для товаришів виступає водій Петро Бичев.

А трудове суперництво між молодими трудівниками молочнотоварних ферм району породжує нових звитязців. Де-де, а тут стабільність здобутків — річ непостійна, тож

тим відрадніші стелі успіху таких молодих тваринників, як Наталя Доценко з колгоспу імені Артамона, Марія Хаша з колгоспу імені Леніна, Ніна Бойченко з колгоспу імені Артамонова та Валентина Гладунець з колгоспу «Перемога». Усі вони, зокрема, вже наприкінці десяти місяців року доповіли про виконання взятих на перший рік п'ятирічки соціалістичних зобов'язань. На сьогодні дівчата вже працюють у рахунок наступного року.

А. МОСІНЗОВ,
заорг Вільшанського райкому комсомолу.

Знайомтеся: С. КУЗЬМЕНКО — тонар укрупненого автотранспортного господарства виробничого об'єднання «Дніпроенергобудпром». Він — член КПРС. За сумлінну роботу, товариськість, готовність у будь-який момент допомогти товаришам, комсомольці автотранспортного господарства обрали його секретарем комсомольської організації.

Фото Л. ТАРАСЕНКА.

м. Світловодськ.

РЕПОРТЕР

Вишивають скрізь по-різному

На ВДНГ УРСР відкрилася виставка-огляд «Використання народних традицій вишивки у сучасних виробках майстрів декоративно-прикладного мистецтва». Серед учасників виставки й наші земляки — самодіяльні вишивальниці з Новгородківського району Надія Василівна Саула та Марія Остапівна Бекетова.

Виставка дозволить підбити підсумки розвитку української народної вишивки, вивчити різноманітність художніх індивідуальностей, нові тенденції і закономірності сучасної народної творчості. Виставка дає уявлення про особливості сучасної вишивки в різних районах та областях республіки, про характер її застосування у одязі, в оформленні інтер'єрів житлових та адміністративних приміщень.

Г. ХАРИТОНОВ.

За справу взялися молоді

Донедавна однією з проблем міста Бобринця його жителів була міська зона відпочинку. Річка Бобринка забруднюється промисловими водами (це також проблема), і про зони відпочинку на її березі ніхто й не дбав.

Нині шефство над нею взяла районна комсомольська організація.

Вже викорчувано чагарники, розрівняно площу і зроблено велику дамбу. Тож утворюється водосховище: близько 800 метрів довжиною і 100 — шириною.

Працюють тут комсомольці радгоспів «Олександрівський», імені Рози Люксембург, комбінату комунальних підприємств, колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС. Та й інші організації не стоять осторонь. Виконано робіт на 12 тисяч карбованців.

Весною на одному із суботників комсомольці міста планують висадити тут близько 4 тисяч саджанців. А влітку — відкриються кіоски. Тож незабаром тут буде міський пляж.

О. ГАВРИЛЕНКО, м. Бобринець.

Кому стояти за прилавком?

— Хвилюєшся! — запитала я Тетяну Пурло, яка під номером два виступала на конкурсі молодих продавців «Кращий за професією», організованому Кіровським райкомом комсомолу міста Кіровограда спільно з торговельними об'єднаннями «Спорттовари», «Промтовари» та фірмою «Одяг».

— Звичайно, — відповіла вона, — я ж уперше беру участь у такому конкурсі.

Втім, вперше у конкурсі беруть участь усі дівчата. Він має визначити найкращу за фахом. Крім продавця магазину № 32 «Товари для молоді» Тетяни Пурло, у змаганні беруть участь продавець магазину № 45 Наталка Лихачевська, Любов Лісничка

з магазину № 8, продавець об'єднання «Спорттовари» Лариса Димиденко, Любов Мельник і Людмила Рабцун з магазину «Одяг».

Конкурс проходив так, як прийнято проводити подібні конкурси, що мають виявити не просто такого продавця, який краще від інших знає свою справу, а показати, на що здатні молоді професіонали взагалі. З цією метою учасницям пропонувалися відповідні запитання. Про це поговоримо трохи пізніше. А зараз зазначимо, що і «болельники», яких багато зібралось у парадному залі кафе «Юність», де цей конкурс проходив, та, мабуть, і журі після перших же відповідей на конкурсні запитання віддали свої симпатії учасниці за номером шість Л. Рабцун. Ні, журі справедливо оцінювали відповіді всіх учасниць, але відповіді Людмил були найзмістовнішими. Вона по праву завоювала перший приз конкурсу.

А тепер поговоримо про якість конкурсних сценарію. Подібні конкурси проводяться вже не перший рік, та чогось нового ні у формі, ні у змісті знайти не вдалось. Запитання, на які відповідали учасниці, були здебільшого нецікаві. Все це потрібно: професійна увага, вміння задовольнити запити клієнтів, методи упаковки товарів, навіть, підрахунок куплених товарів. (До речі, саме з підрахунком у молодих продавців далеко не все гаразд: тільки двоє із них змогли підрахувати правильно). І все ж, як мені здається, ті ж самі питання можна було подати цікавіше, жвавішим був би і сам конкурс.

В. ФЕДОРОВА.

Як зберегти книгу?

Важко знати книколюбця, який би не знав імя Івана Федорова — російського першодрукаря, засновника книгодрукування в Росії і на Україні. Його ім'ям називається клуб юних любителів книги, створений два роки тому в Кіровоградській середній школі № 18.

Педагог Ольга Леонідівна Суржан — керівник клубу — продумала форми і методи роботи з учнями молодших класів, які стали його засіданцями. Вже проведено засідання на теми: «Книга — величезна сила», «Історія книгодрукування», «Скільки

коштує друччик?», «Кога називають справжнім книголюбом?», «Професія книгодрукаря» та інші.

Незауважною подією для клубу стало створення невеличкого цеху палітурної справи. Вчитель виробничого навчання В. О. Лещев виготовив для школярів із верстатів — і одразу ж закинула роботу. Понад тисячі книг продовжили життя юні палітурники. Завідуючою цехом обрано Наталку Ніконову. Разом із Вірою Воїною, Андрієм Хукаленком їй надано право привносити знаності клубу за виконання учнями роботи. А її немало. Замовлення надходять від адміністрації школи, педагогів, бібліотекерів.

Організували юні книголюбів пост бережливих,

Станіслав Диморяка, Ольга Виходцева, Інна Котова стежать за тим, щоб їхні однопілки повергали в об'єднану книжку в зразковому стані, запрошують її власника «підлікувати» книгу при потребі. Юні книголюбів охоче діляться набутим досвідом. Все частіше на базі клубу імені Федорова проводяться семінари для активу школярів, бібліотечних працівників шкіл Кіровського району. Вже сьогодні можна сказати, що досвід юних любителів книги застосовує на широке впровадження в практику роботи колективів шкіл.

В. КАЮКОВ, вчитель.

м. Кіровоград.

ЗАКАРПАТСЬКА ОБЛАСТЬ. Оволодіння сільськими професіями уже стало звичною справою для дітей трудівників господарств Великоградського району. І в цьому їм допомагає міжшкільний навчально-виробничий комбінат, який третій рік діє на базі колгоспів «Жовтнева перемога», «Іскра», «Нове життя». Навчаються тут 437 школярів.

Більшість дітей займаються в групі тваринників. Правління колгоспу «Жовтнева перемога» надало їм спеціальний нагляд на тваринницькому комплексі, а профвідні спеціалісти господарства проводять з ними теоретичні й практичні заняття.

На знімку: цінаво учням послухати передову доярку, секретаря комсомольської організації молочнотоварної ферми Ганну РОМАН.

Фото Г. УДОВИЧЕНКА. (Фотохроніка РАТАУ).

УВАГА, КОНКУРС!

ДОРОГАМИ ТРУДОВОЇ СЛАВИ

Підбито підсумки третього, останнього етапу конкурсу-вікторини «Дорогами трудової слави», яку редакція «Молодого комунару» проводить спільно з обласною організацією Українського товариства охорони пам'яток історії та культури. Як ви пам'ятаєте, учасникам треба було цього разу вперше з одним, але складним завданням, — розповісти про Героїв Соціалістичної Праці Кіровоградщини, які працювали або працюють в сільському господарстві. Сьогодні ми називаємо імена тих, хто уславився самовідданим трудом на благо Вітчизни:

М. А. МОНАША, доярка колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, звання Героя Соціалістичної Праці удостоєна у 1985 році.

І. Є. АДОНІН, колишній голова колгоспу «Росія» Олександрівського району, звання Героя удостоєний у 1971 році.

В. М. АБРОСИМОВ, колишній директор Шостаківської МТС Великописківського району, звання Героя удостоєний у 1948 році.

О. М. АЛЕКСЕЄВА, колишня ланкова колгоспу імені Карла Маркса Великописківського району, звання Героя удостоєна у 1948 році.

В. Г. АЛЕНЬКОВ голова колгоспу імені Дзержинського Знам'янського району, звання Героя удостоєний у 1971 році.

Н. М. АНДРЕЄВА (по чоловікові — **МАСТИЮЛЕВА**), колишня колгоспниця колгоспу імені Жданова Великописківського району, звання Героя удостоєна у 1948 році.

В. С. АНДРІЯШ, бригадир тракторної бригади колгоспу «Росія» Новоукраїнського району, звання Героя удостоєний у 1973 році.

П. П. АНТОНЕНКО,

колгоспниця колгоспу «Росія» Олександрівського району, звання Героя удостоєна у 1971 році.

Н. І. БАЛАН (КОПОТІЄНКО), колишня ланкова колгоспу імені 30-річчя ВЛКСМ Новоукраїнського району, звання Героя удостоєна у 1948 році.

Л. А. БЕРШАДСЬКА (МУЗИКА), колишня доярка з Ульяновського району, нині працює зоотехніком, звання Героя удостоєна у 1958 році.

В. П. ВЕРНИГОРА, голова колгоспу «Більшовик» (нині — колгосп «Комуніст») Компаніївського району, звання Героя удостоєний у 1966 році.

О. В. ГІТАЛОВ, бригадир тракторної бригади Помічянської МТС, а потім — колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС, де працює бригадиром і нині; звання Героя удостоєний двічі — у 1948 та 1958 році.

І. К. ГНІЛЯК, бригадир колгоспу «Комінтерн» Бобринського району, звання Героя удостоєний у 1966 році.

М. В. ГОДОВАНЕЦЬ, завідувач молочнотоварною фермою колгоспу «Більшовик» Гайворонського району, звання Героя удостоєний у 1971 році.

Є. О. ГОЛОВАНЬ, го-

лова колгоспу імені Калініна Добровеличківського району, звання Героя удостоєна у 1973 році.

С. О. ГОНЧАРКО, бригадир колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Бобринського району, звання Героя удостоєний у 1966 році.

П. Т. ГРОМІЧУК, колишня ланкова колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Голіванівського району, звання Героя удостоєна у 1938 році.

В. М. ГУРТОВИЙ, голова колгоспу імені Леніна Знам'янського району, звання Героя удостоєний у 1977 році.

С. Т. ГУСАЧ, колишній ланковий колгоспу імені Калініна Градизького району Полтавської області, нині живе у селищі Власівка Світловодської міськради, звання Героя удостоєний у 1958 році.

Г. І. ДЕЙНЕКО (ТКАЧЕНКО), бригадир свино-товарної ферми радгоспу «Третій вирішальний» Новгородківського району, звання Героя удостоєна у 1971 році.

М. С. ДЗЮБА, колишня ланкова, нині — завідувача птахофермою колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, звання Героя удостоєна у 1966 році.

К. П. ДМИТРОВСЬКА, колишня завідувача молочно-товарною фермою колгоспу імені Леніна Новгородківського району, звання Героя удостоєна у 1966 році.

М. Я. ДЯЧЕНКО, колишня ланкова бурякорадгоспу імені Карла Маркса Долинського району, зван-

ня Героя удостоєна у 1949 році.

О. Ф. ЗАДОЯ, колишня ланкова бурякорадгоспу Другого імені Петровського цукрорадгоспу Олександрівського району, звання Героя удостоєна у 1949 році.

К. Д. ІВАНЧЕНКО, колишня ланкова з Великописківського району, звання Героя удостоєна у 1948 році.

А. Г. ІГНАТЬЄВА, завідувача сортосадом колгоспу імені Шевченка Кіровоградського району, звання Героя удостоєна у 1966 році.

Г. М. КАТАНА, колишній бригадир тракторної бригади, нині — заступник голови по кормовиробництву колгоспу «Победа» Маловисківського району, звання Героя удостоєний у 1973 році.

А. І. КАЧУР, колишня доярка колгоспу «Шляхом Леніна» Гайворонського району, звання Героя удостоєна у 1966 році.

К. П. КИСЕЛЬОВ, колишній директор радгоспу «Більшовик» Олександрівського району, звання Героя удостоєний у 1966 році.

О. Д. КЛИМЕНКО (КУДРЯШ), колишня ланкова Маловисківського бурякорадгоспу Маловисківського району, нині — завідувача фермою Сабліно-Знам'янського цукрокомбінату Знам'янського району, звання Героя удостоєна у 1948 році.

Я. Г. КОЖУХАР, колишній бригадир тракторної бригади колгоспу імені Ульянова Добровеличківського району, звання Героя удостоєний у 1971 році.

Л. М. КРАВЧЕНКО, колишня доярка колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району,

звання Героя удостоєна у 1966 році.

С. І. КУЦЕРДА, колишній старший механік Ульяновського цукрорадгоспу, звання Героя удостоєний у 1961 році.

М. Г. ЛАГНО, колишня ланкова колгоспу імені Кірова Олександрівського району, звання Героя удостоєна у 1971 році.

Є. С. ЛАПІНСЬКА, бригадир Сагайдацької птахофабрики Устинівського району, звання Героя удостоєна у 1966 році.

І. І. ЛИСОКІНЬ, колишній комбайнер МТС з Вільшанського району, звання Героя удостоєний у 1951 році.

Є. П. МАКАРЕНКО, колишня ланкова колгоспу імені Кірова Великописківського району, звання Героя удостоєна у 1948 році.

П. С. МАКАРОВ, колишній комбайнер колгоспу «Победа» Кіровоградського району, звання Героя удостоєний у 1966 році.

В. З. МАМУНЯ, колишній голова колгоспу імені Карла Маркса, нині — голова виконкому Хмельницької сільради Маловисківського району, звання Героя удостоєний у 1971 році.

А. М. МАТВІЄНКО, колишня ланкова колгоспу імені Кірова Великописківського району, звання Героя удостоєна у 1948 році.

М. М. МАТЯШ, колишній ланковий колгоспу імені 40-річчя Жовтня Петрівського району, звання Героя удостоєний у 1966 році.

В. П. МЕЛЬНИЧЕНКО, колишній бригадир колгоспу «Україна» Кіровоградського району, звання Героя удостоєний у 1965 році.

П. С. МЕЛЬНИЧЕНКО, колишній бригадир колгоспу «Заповіт Леніна»

Маловисківського району, звання Героя удостоєний у 1966 році.

М. П. МИРЗА (ВОРОНА), колишня ланкова з Великописківського району, удостоєна звання Героя у 1948 році.

В. І. МОГОРНІЙ, бригадир колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, звання Героя удостоєний у 1971 році.

В. Ф. НАЗАРЕНКО, колишній бригадир колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС, нині — інженер колгоспу «Октябрь» Знам'янського району, звання Героя удостоєний у 1966 році.

О. І. НОВАК, доярка колгоспу «Комінтерн» Бобринського району, звання Героя удостоєна у 1971 році.

О. П. ОРЛИК, колишній бригадир колгоспу «Маяк комунізму», нині — інженер колгоспу імені Леніна Голованівського району, звання Героя удостоєний у 1966 році.

П. М. ПАМПУЩЕНКО, колишній бригадир, нині — механік по трудових процесах колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, звання Героя удостоєний у 1977 році.

О. П. ПИНЬКОВСЬКИЙ, колишній агроном радгоспу «Червоний землероб» Бобринського району, звання Героя удостоєний у 1966 році.

П. А. ПИСАКОВ, агроном колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, звання Героя удостоєний у 1972 році.

Н. І. ПОЛЕЖАЙ, свинарка радгоспу імені Рози Люксембург Бобринського району, звання Героя удостоєна у 1966 році.

В. С. ПРИВІГА, колишній тракторист, нині — бригадир тракторної бригади колгоспу «Пам'ять Леніна» Маловисківського району, звання Героя удостоєний у 1966 році.

ОБОВ'ЯЗОК

МОРЕ — ДАЛЕКЕ І БЛИЗЬКЕ

«Місто Мала Виска, вул. Південна, 3». На цю адресу листоноша тричі на тиждень доставляє газету «Азовський моряк» (орган партійного комітету управління Азовського морського пароплавства і басейнового комітету профспілки). З цікавістю переглядають кожен номер газети господарі цього будинку, що утворює в зелені — колишній вчитель маловишківської середньої школи № 3, а нині пенсіонер, учасник Великої Вітчизняної війни Клавдій Кирилівна і Володимир Борисович Цибульки. Неодноразово в газеті вони натрапляли на замітки про трудові успіхи екіпажу теплохода «Брянський машинобудівник». У числі кращих раціоналізаторів, громадських активістів уже декілька разів згадувалося ім'я їхнього сина Георгія. В номері від 14 грудня 1985 року в кореспонденції «Нове — у виробництві», вміщеній під рубрикою «Курсом технічного прогресу» писалося: «Уже декілька років старший механік Г. В. Цибулько облікує раціоналізаторську роботу, яка ведеться на судні. За цей час зроблено багато. За активну участь в проведенні конкурсу-огляду за кращу постановку раціоналізаторської роботи екіпаж нагороджувався почесними грамотами в 1983, 1984 роках».

А через кілька днів після цього газета вмістила прийняту по радіо телеграму, підписану капітаном М. Ткаченко, яку передав він з борту теплохода «Брянський машинобудівник». В ній, зокрема, повідомлялося про те, що

колектив судна на місяць і п'ять днів раніше закінчив рейс Порт — Судан — Суута — Лиссабон — Сафї, достроково виконавши річний план по всіх показниках.

У яких тільки країнах світу не побував Георгій Цибулько з січня 1964 року, коли вперше потрапив на судно, яке відправлялось в далеке плавання! Та спочатку розповімо, як він став мореходцем...

— Ніхто з нашої родини ніколи не був моряком, — говорить мати Георгія, учасниця підпільного руху на Кіровоградщині в роки Великої Вітчизняної війни К. К. Цибулько-Крайня. — Народився Георгій в селі Розсохуватці Маловишківського району. Тут пройшли його дитинство і юність. Тут він став комсомольцем. Зранніх літ захопився літературою про морські подорожі. Багато читав творів Жюль Верна, Константина Станіславського, Новикова-Прибоя.

В 1956 році він закінчив Розсохуватську десятирічку. Потім учився на судномеханічному факультеті Одеського вищого інженерно-морського училища і одержав диплом інженера-механіка. Перше судно, на яке він отримав призначення, було «Усольє».

Рідко буває Георгій вдома, в своїх батьків. Та коли приїждить у відпустку, розповідає багато цікавого про свої подорожі навколо світу. Скрізь, де побували з мирним вантажем радянські моряки, їх зустрічають з радістю.

Г. ПОЗДНЯК.

району, звання Героя удостоєний 1971 року.

Г. К. ПРОКОПЕНКО (КАСЯНЕНКО), колишній ланкова колгоспу «Костянтинівка» Новоукраїнського району, звання Героя удостоєний 1949 року.

О. В. РИМСЬКА, колишня ланкова колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС Добровеличківського району, звання Героя удостоєний 1965 року.

М. О. РУСАВСЬКИЙ, голова колгоспу імені Карла Маркса Ульянівського району, звання Героя удостоєний 1973 року.

М. М. САЛОВА, колишня ланкова колгоспу імені Карла Маркса Великомишківського району, звання Героя удостоєний 1948 року.

Д. І. САТОНОВСЬКИЙ, колишній бригадир колгоспу імені Щорса Грушківського району (тепер — Ульянівський район), звання Героя удостоєний 1948 року.

Л. І. СКРИПНИК, колишній доярка колгоспу імені Леніна Долинського району, звання Героя удостоєний 1971 року.

К. Я. СТЕПАНЕНКО, колишня свинарка колгоспу «Победа», нині — колгоспу імені Карла Маркса Новоукраїнського району, звання Героя удостоєний 1971 року.

М. Г. ТИШЕНКО, колишня ланкова буржорадгоспу імені Карла Маркса Долинського району, звання Героя удостоєний 1949 року.

Н. Л. ФАЙДА, колишній бригадир Перегонівського буржорадгоспу Пидвисоцького району, звання Героя удостоєний 1951 року.

М. М. ЦЕРТІЙ, бригадир тракторної бригади колгоспу «Росія» Новоукраїнського району, звання Героя удостоєний 1977 року.

Л. М. ЦИМБАЛ, головний агроном колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Вобри-нського району, звання Героя удостоєний 1971 року.

С. О. ЧОРНОБАЙ, колишній бригадир, нині — інженер колгоспу імені Калініна Ульянівського району, звання Героя удостоєний 1966 року.

Т. І. ШЕВЧЕНКО, колишній голова колгоспу «Шлях Леніна» Онуфріївського району, звання Героя удостоєний 1966 року.

В. П. ШЕРЕМЕТ, колишній бригадир, нині — керуючий відділком колгоспу імені Леніна Олександрівського району, звання Героя удостоєний 1973 року.

Л. Я. ШЛІФЕР, голова колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району, звання Героя удостоєний двічі — 1965 і 1986 року.

Г. П. ЮРЧЕНКО, бригадир тракторної бригади з Олександрівського району, звання Героя удостоєний 1973 року.

Г. М. ЯЦУЛА, колишня ланкова колгоспу імені Кірова Великомишківського району, звання Героя удостоєна 1948 року.

Переможцем третього туру, а водночас і всього конкурсу-вікторини став з'їзін червоних слідовитів імені Борі Білого з народного краєзнавчого музею міста Олександрії, друге місце присуджено знам'янчанину О. А. Рябошапці, третє — кіровоградці І. Т. Черноівану. Відповідно до умов конкурсу, жорі присудило за перше місце премію в розмірі 50 карбованців, за друге — 30 карбованців, за третє — 25.

Дякуємо переможцям і всім учасникам конкурсу.

Журі конкурсу-вікторини.

Я Н ФРЕНКЕЛЬ: А народився я в Києві. З цим прекрасним містом пов'язані мої перші щасливі і сумні спогади. Тут вперше взяв у руки скрипку, щоб стати скрипалем, як мріяв мій батько. Він не професійний музикант, але був учителем багатьох відомих скрипалів. На сина Абрама Френкеля покладав великі надії. Та спочатку в мене нічого не вийшло. І коли мені виповнилось чотири з половиною роки, татусь поставив на мені хрест як на музиканта. Та років через три я сам потягнувся до музики. На цей раз спроба навчання виявилась більш успішною. Ну, а потім школа, консерваторія по класу скрипки і паралельно композиції.

структурі переспівів чи запозичень — до речі, цілком можливих — з інших. Але разом з тим Я. Френкеля з творчістю

Автограф для читачів «МК»

Найдорожче для композитора, коли його пісні живуть у народі. У цьому відношенні Ян Френкель — щаслива людина. Його прекрасні, ліричні мелодії співає вся країна. «Русское поле», «Журавли», «Старий вальсок», «Август». У розмові зі мною Ян Абрамович назвав свої пісні «телевізійними», маючи на увазі зовсім не те, що вони написані спеціально для телевізійних програм. Якраз для телебачення Френкель працював мало, а багато відомих пісень композитора прийшли до нас з великого екрану. Пригадаймо лише: «Старий вальсок» вперше пролунав у фільмі П. Любимова «Жінки», а відома пісня «Російське поле» — в одній із серій про невольників месників. Там цю пісню співає білогвардійський офіцер, який емігрує з Росії, і тому пісня звучить з таким підкресленим трагізмом. Російське поле, російський простір, Русь...

Народний артист РРФСР Я. ФРЕНКЕЛЬ:

«Пісня — не предмет ширвжитку!»

Ще з тої далекої пори троцтва приваблюють мене різні інструменти. Все це вилилося у любов до оркестру. І сьогодні люблю працювати з оркестром. Робота у кінематографі дає таку змогу, тому я з особливою симпатією ставлюсь до мистецтва десяти музики для кінофільмів.

КОР.: Але не тільки. Багато ваших пісень народилися самі по собі. Чи не так? А взагалі, коли ви відчули потяг до пісні?

Ян ФРЕНКЕЛЬ: Десь у 60-ті роки.

Шістдесяті роки... Я вже не раз писала про цю щасливу для пісні епоху, коли зазвучали теплі, спокійні, такі надійні, я б сказала, мелодії пісень М. Фрадкіна, О. Фельдмана, Т. Хренникова, О. Пахмутової, А. Бабаджаняна.

КОР.: Яне Абрамовичу, а чий пісні справили на вас велике враження?

Я. Ф.: Я просто скажу, чий пісні мені подобаються. Це пісні І. Дунаєвського, М. Блантера, Б. Мокроусова, В. Соловйова-Седого, М. Фрадкіна. Без їхніх пісень, можливо, й мої не з'явилися би.

Слухаючи музику Яна Френкеля, ви не знайдете в її ладоінтонаційній

перелічених ним композиторів рідноті щось більш велике: він справді їх поспіваць і значна творча індивідуальність.

КОР.: Як ви гадаєте, звідки повернувся погані пісні?

Я. Ф.: Їх пишуть погані композитори і поети. Буває, коли пісні могли створювати тільки професіонали. Зараз пишуть всі, кому не ліньки! Сьогодні мова може йти не тільки про творчість як про індустрію. Там, де пісня поставлена на потокову лінію, кінчається мистецтво.

Ось і з'являється продукція, що лише віддалено нагадує жанр музичної творчості. Можливо, це в мені говорить людина старої формации, але важко відмовитись від того, на чому ти виховувався, у що ти вірив. Сьогодні погляд на пісню змінюється. Навіть люди, яким і по роду своєї діяльності треба б говорити про пісню з повагою, мають її за предмет ширвжитку.

КОР.: Але мені здається, що відношення до пісні змінюються. Взагалі змінюється сама пісня. Сьогодні популярними стають мелодійні, ліричні пісні. Пригадую ваш концерт «Зустрічі і розлуки». Не знаю чому, але саме ця передача пераодала мене, що ваші пісні близькі сучасно.

му місьмому романсу, адже існує такий жанр!

Я. Ф.: Спасибі, що так розумієте. Я не переслідуював такої мети, але романс саме той жанр, що адресований кожному окремо. Так, сучасний міський романс існує, що під-

Читателі газети «Молодий комунар» с своїми добрим пожеланнями
Ян Френкель

тверджує самотність творчості «співачого поета» Булата Окуджави у першу чергу.

КОР.: Давайте ще раз повернемося до фільму-концерту «Зустрічі і розлуки». Там пролунала пісня «І все-таки море». Я думала, її створила людина, народжена біля моря. Але ж ви киянин. І все-таки море...

Я. Ф.: Уявіть, я навіть плавати не вмію! Ось автор слів І. Шаферан — інша справа. Для нього море само собою зрозуміло. Він — одесит. Але я люблю море натхнен-

ною любов'ю. Плавав на різних кораблях. Часто зустрічаюсь з моряками. Люблю цих людей, мужніх і неспокійних. Тому й з'явилися пісні «Скільки видано», «І все-таки море»...

КОР.: Яне Абрамовичу, серед ваших пісень чи не найкращою популярністю користуються «Журавли» на вірші Р. Гамзатова. Історія її широко відома. Така бентежна, лірична, щира, сумна мелодія. Але нам сьогодні вона дорога особливо ще й тому, що пов'язана з іменем незабутнього Марна Бернеса. Я знаю, вас єднала творча дружба.

Я. Ф.: Він був незбагненною індивідуальністю на естраді, великим артистом, творцем пісень нарівні з композитором і поетом, а іноді навіть головнішим. Марк Бернес... Кожен автор пісні, яку він виконував, може вважати себе справжнім композитором! Я зовсім не боюсь, що мене звинуватять у нескромності.

Наша зустріч була короткою — що поробиш. Та згадак про неї залишиться надовго. Для цього не обов'язково зустрічатися з пісню. Але ось недавно, гортаючи збірку

віршів поета М. Лисянського, я натрапила на рядки:

Юність,
наша дальня юність!
Не рахує на висках
сидина.

Годы,
вы как чуткие
струны,
Только тронешь —
запоет струна.

Це була перша пісня, створена композитором Яном Френкелем. Композитором справжнім!

В. ЛЕВОЧКО,
спецкор «Молодого комунара»,
Москва — Кіровоград.

У плавальному басейні дитячо-юнацької спортивної школи обласного спортивного товариства відбулися змагання «Веселий дельфін». Серед дівчат переможцями стали кіровоградки Алла Сніда та Наталія Степанько, серед хлопців — Євген Малишенко зі Світловодська і олександрієць Ігор Немько.

На фото: Наталія СТЕПАНЬКО після переможного запливу.

ТУРНІРНЕ

Протягом двох днів на Кіровоградщині перебували відомі киянські шахісти міжнародний гросмейстер Семен Палатник та гросмейстер Ігор Платонов. В клубі «Віла тура» обласного центру вони запропонували місцевим любителю шахів цікаву лекцію та провели альтернативний сеанс одночасної гри на двадцяти п'яти дошках. Гросмейстери зустрілися також з шахістами виробничого об'єднання «Друкмаш» та шахового клубу міста Олександрії.

В спортивному календарі року є чимало цікавих змагань. Серед них — спартакіада учбових закладів області, яку проводить обласна рада «Авангард». Вагаторство ГПО, легка атлетика, теніс, кульова стрільба, плавання, баскетбол та волейбол входять до програми змагань. Переможцями спартакіади-86 стала команда Олександрійського індустріального технікуму.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

Інформує Укоопторгреклама

Новий рік на порозі!

Все менше часу лишається до зустрічі Нового року. Про наближення свята нагадують новорічні базари у магазинах «Культтовари» та універмагах споживчої кооперації, де радо зустрічають відвідувачів — і маленьких, і дорослих.

У святково прикрашених залах виблискують вогнями ялинкові прикраси: різнокольорові кульки, симпатичні скляні звірятка, казкові ліхтарики, бурульки, свіжинки тощо. Як же зрадіють їм малюки, коли прикрашатимуть разом з вами ялинку!

Лісовій красуні нададуть довершеності і святкової урочистості сріблястий дощик, звичайні та електричні гірлянди.

Вашим дітям приємно буде знайти під ялинкою подарунок «від Діда Мороза» — цукерки, іграшки, цікаву книжку. Новорічним подарунком для жінок може стати модна хустка чи блузка, духи, сумочка, рукавички. Чоловіки із задоволенням увійдуть у наступний рік з новими кашне, сорочкою, краваткою, електробритвою, сучасним фотоапаратом чи годинником.

ЗАВІТАЙТЕ У МАГАЗИНИ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ, ДЕ МОЖНА ПРИДБАТИ ВСЕ ДО НОВОРІЧНОГО СВЯТА. ПОСПІШАЙТЕ! НОВИЙ РІК НА ПОРОЗІ! З НОВИМ РОКОМ!

У СВІТІ МУЗИКИ

Мелодійність і задушевність українських пісень стануть ще виразнішими, коли в мелодію влітається голос баяна, акордеона чи піаніно, срібні струни гітари...

Хай музика звучить у кожному домі! Магазины «Культтовари», «Техніка» та універмаги споживчої кооперації пропонують вам, шанувальники, музичні інструменти.

Баяни

Як відомо, баян одержав свою назву від імення славнозвісного народного співця. Завдяки своєму дзвінкоголосцю, співучості цей музичний інструмент залишається одним з найпопулярніших.

Пропонуємо баяни: «Етюд» — 139 крб. 50 коп. та «Кремінне» — 110 крб., а також акордеон «Мрія» — 75 крб.

Піаніно

«Україна» — так називається мелодійний інструмент, діапазон якого сім октав. Його підрізняє багатство тембрів, співуче звучання.

Корпус піаніно облицьований цінними породами деревини і добре вписується в інтер'єр сучасного житла.

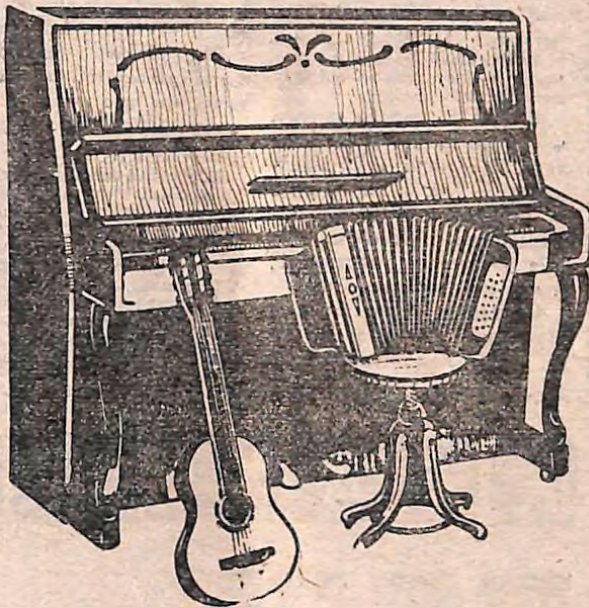
Ціна — 520—655 крб.

Гітари

Зараз надзвичайно зросла популярність гітари, особливо серед молоді. Завжди бажаний гість вона і у колі друзів, на відпочинку, у поході.

Візьміть у руки гітару: її приємне звучання, м'який тембр зачарують вас...

Ціна — від 18 до 23 крб.

Закуповується без обмежень

Заготівельні організації споживчої кооперації республіки в необмеженій кількості закуповують у населення за цінами згідно з домовленостями свиней, домашню птицю, кролів, а також укладають довгострокові договори на їх відгодівлю та закупку.

Договори передбачають забезпечення здавачів комбікормами в рахунок адапої продукції, надання допомоги у придбанні молодняка птиці, порослят для відгодівлі в особистому господарстві з наступним продажем споживчій кооперації.

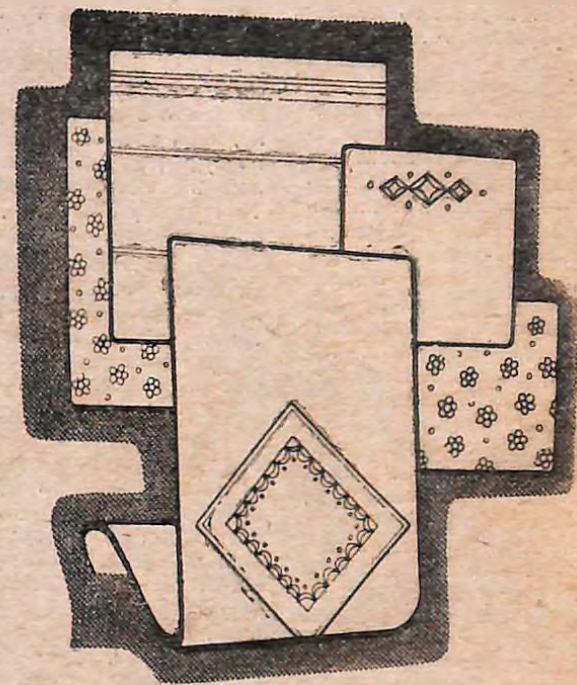
Продукція, що здається, повинна відповідати вимогам Державного стандарту.

Розрахунок — готівкою через каси заготконтор, перерахуванням на особисті рахунки в ощадкасах або поштовими переказами.

ШАНОВНІ ТОВАРИШІ! ЗДАВАЙТЕ ЛИШКИ ТВАРИНИЦЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ НА ПРИЙМАЛЬНО-ЗАГОТІВЕЛЬНІ ПУНКТИ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ! ЦЕ ВИГІДНО ВАМ І ДЕРЖАВІ.

Головне управління заготівель Укоопспілки.

З льону та бавовни

Льон вирощують на українському Поліссі, в Білорусії, Прибалтиці, а бавовну — на півдні нашої країни. Однак тканини з них схожі за якість і у багатьох відношеннях не мають собі рівних. У поєднанні льон та бавовна утворюють ще одну чудову тканину — напівльняне полотно. Особливо гарна з нього постільна білизна.

Підодільники, простиралла, навулочки з льону та бавовни м'які, гігієнічні, навіть у спеку створюють відчуття прохолоди. Вони добре перуться, їх можна нити, прасувати досить гарячою праскою.

Універмаги, промтоварні магазини, магазини по торгівлі товарами повсякденного попиту споживчої кооперації пропонують великий вибір постільної білизни — з вишивкою і без неї, білої або кольорової.

ДОМАШНЬОМУ МАЙСТРУ

завжди стануть у нагоді електроінструменти — ефективні помічники у будівництві житла, господарських об'єктів, ремонті та удосконаленні побутових приміщень. У магазинах «Господарчі товари», «Техніка» та спеціалізованих відділах універмагів споживчої кооперації великий ви-

бачок. Ним зручно обробляти деревину різних порід, регулюючи глибину зрізу.

Для заточки слюсарних, столярних та теслярських інструментів, ножів, ножиць тощо радимо користуватися електроточилом. Ним можна також шліфувати металеві деталі, полірувати деталі з дерева, пластмаси.

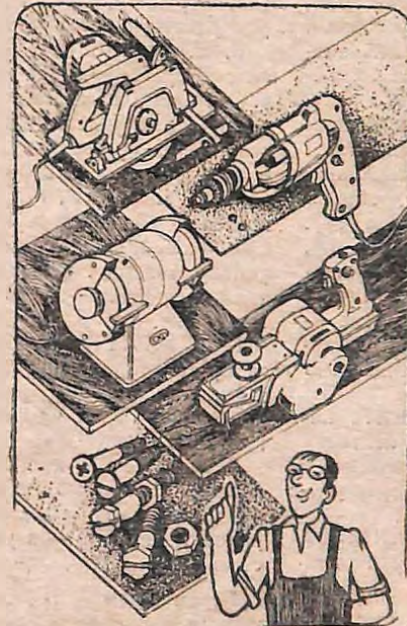
Свердлити отвори у металі чи дереві — справа непростя. До-

цільно користуватися електричною свердильною машиною, яка має дві швидкості, надійну ізоляцію, гарний естетичний вигляд.

У домашніх роботах необхідні кріпильні матеріали. З'єднуючи дерев'яні деталі, кріплячи металеву чи пластмасову арматуру, користуються шурупами з потайними чи напівкруглими головками, прямими або хрестоподібними шлицями.

У ряді випадків застосовують болти довжиною від 14 до 120 мм з різьбою — М6—12 мм.

Придбати електроінструмент і кріпильні матеріали можна у спеціалізованих магазинах споживчої кооперації.

бір електроінструментів різноманітних моделей.

Популярністю у аматорів домашнього майстрування користуються ручні електричні дискові пили. Швидко і якісно стругає пиломатеріали електрору-

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішнішнього життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; мораторської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова м. Кировоград, вул. Глінки, 2, видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України